

Hebr. 10: 19-39

We hebben een aantal weken tijdens de bidstond stilgestaan bij het verschil tussen de oudtestamentische offerdienst en het volmaakte offer van de Here Jezus. En daarom, omdat Jezus' offer voor eens en voor altijd genoeg is, bezitten we volle vrijmoedigheid om het heiligdom in te gaan. De tekst spreekt over een nieuwe weg. Eerst was er de weg langs het voorhangsel tussen het heilige en het heilige der heilige. Nu is er als het ware een nieuwe toegangsweg, een nieuwe entree tot dat heiligdom. Die toegang is Jezus zelf, zijn vlees, zijn lichaam is het voorhangsel dat we moeten passeren om God te kunnen bereiken en ontmoeten. Een andere toegangsweg is er niet!

En omdat die toegangsweg er nu is, roept de schrijver ons op om binnen te gaan (vs. 22). Laten we die weg gaan met een waarachtig hart in volle verzekerdheid van geloof.

Wat een waarachtig hart is wordt heel mooi duidelijk gemaakt in Ps. 32. Deze Psalm heeft David geschreven over de periode nadat hij overspel heeft gepleegd met Batseba en haar man Uria heeft laten ombrengen. In die periode is David vast en zeker gewoon doorgedaan met zijn godsdienstige plichten. Hij zal gebeden hebben en offers hebben laten brengen. Hij zat als het ware elke zondag in de kerk. Uiterlijk was het allemaal dik in orde. Maar, schrijft David, zolang ik zweeg kwijnde mijn gebeente weg. David was in zijn hart onwaarachtig. Hij voldeed uiterlijk aan de verwachtingen, maar in zijn hart was dubbelheid. Hij had behoorlijk wat op zijn geweten, maar hij bracht het niet bij God in eerste instantie. Dit is een belangrijk punt. God verwacht van ons niet dat we zondeloos zijn, maar wèl dat we waarachtig zijn. We moeten onszelf, of onze broeders en zusters, niet voor de mal houden, door alleen maar de vrome schijn op te houden. Dan kwijnt je gebeente weg en je geloof droogt op. Maar toen David zijn zonden ging bekend maken bij God, toen hij ging belijden, vergaf God hem de schuld. En toen veranderde zijn gevoel van weg te kwijnen in een jubelstemming over de bevrijding die God geeft (32:7). Dat is de uitwerking van schuld belijden, dat we gaan jubelen over de vergeving die God geeft. Vandaag de dag zijn er veel lieve christenen die zichzelf te zondig vinden om tot God te komen: ik heb zoveel op mijn kerfstok, zegt men dan. Onbedoeld zeggen deze mensen eigenlijk dat de oplossing die God heeft gegeven voor de zonden, het offer

van Christus, niet voldoende is. Hun zonden zijn daar te groot voor. Terwijl de bijbel juist zegt dat het offer van Jezus eens en voor altijd voldoende is. Ons zondig zijn hoeft geen scheiding meer tussen God en ons te brengen. Het enige wat scheiding brengt, is als we weigeren te erkennen dat we vergeving nodig hebben, of als we weigeren te geloven dat het offer van Jezus voldoende is. In beide gevallen sta je het ontvangen en de ervaring van de vergeving in de weg. In het ene geval door te ontkennen dat je vergeving nodig hebt en in het andere geval door niet kunnen of willen geloven dat die vergeving zelfs voor jou beschikbaar is.

Maar voor wie met een waarachtig hart komt en zich niet mooier voor doet dan hij is, die mag toetreden in volle verzekerdheid des geloofs en vergeving ontvangen. Het is opmerkelijk dat de bijbel het zo benadrukt, volle verzekerdheid. Geen twijfel mogelijk. Er is vergeving, de schuld is weg, je hart is door besprenging gezuiverd van het kwaad en je lichaam is gewassen met water. Hier wordt opnieuw verwezen naar de reining die de priester moest ondergaan voordat hij het heiligdom binnenging. Hij moest zich helemaal wassen in water en werd besprengd met het bloed van de offerdieren. Door de Here Jezus zijn we eens en voor altijd geheiligd.

Die belijdenis, mogen we onwankelbaar vasthouden. Want Hij die beloofd heeft is getrouw (vs. 23). Hier gaat het niet over theologische discussies. Alsof we onwankelbaar moeten vasthouden aan allerlei theologische standpunten waar christenen verschillend over kunnen denken. Nee, de schrijver heeft het over het onwankelbaar vasthouden van hetgeen wij hopen! Als een mens op sterven ligt dan worden een heleboel geloofskwesties en theologische discussiepunten onbelangrijk. Dan gaat het alleen nog maar over onze hoop. Als de bijbel spreekt over onze hoop dan heeft dat altijd te maken met onze toekomst. Met datgene waarnaar we op weg zijn, waarnaar we met verlangen uitzien: de nieuwe aarde onder een nieuwe hemel, waar ons leven gaaf zal zijn, waar geen plaats meer zal zijn voor lichamelijke en geestelijke aftakeling. Iets verderop in de brief typeert de schrijver dat als de stad met fundamenten, dat wil zeggen: de stad waarvan de muren niet meer zullen scheuren en afbrokkelen en instorten, de stad die blijft en niet meer onderhevig is aan verval. De belofte van die toekomst is onze hoop!

In het nederlandse spraakgebruik is het woord hoop verbonden met onzekerheid. Als ik hoop dat het volgende week beter weer zal zijn is het nog maar afwachten of dat

ook werkelijk het geval zal zijn. In werkelijkheid wordt het weer misschien nog wel veel slechter. In ons spraakgebruik is hoop nog lang geen zekerheid.

In de bijbel ligt dat anders. Daar heeft hoop de gevoelswaarde van iets dat onwankelbaar is. Onze hoop, dat wil zeggen, die toekomstige stad van God, het nieuw Jeruzalem, is iets waar je van uit kunt gaan zonder eraan te twijfelen of er vraagtekens bij te zetten. Want God, die de belofte heeft gegeven is trouw. Absoluut betrouwbaar! Hij heeft ons niet maar iets op de mouw gespeld en blij gemaakt met een dood vogeltje. Nee, je kunt op Hem aan. Je kunt je helemaal aan Hem toevertrouwen. Bij Hem ben je geborgen. Onze hoop is betrouwbaar en zeker omdat God betrouwbaar en zeker is.

En omdat deze feiten zo liggen, mogen we als christenen elkaar aansporen. We mogen elkaar aansporen tot liefde en goede werken. En om het te kunnen volhouden zijn de onderlinge samenkomsten ook zo belangrijk. Tegenwoordig ervaren we het al heel gauw als bemoeierig als we iemand er op aanspreken dat hij niet meer zo vaak in de kerk komt. Dat moet iedereen maar zelf weten, dat is eigen verantwoordelijkheid. De bijbel denkt daar anders over. Die doet dat wel. De bijbel roept gemeenteleden op om oog te hebben voor elkaar. En daar waar iemand achter dreigt te blijven, moeten we die persoon aan te spreken. Die verantwoordelijkheid hebben we voor elkaar. Niet als kritiek, maar uit oprechte bewogenheid. Iedereen moet mee naar de toekomst die God heeft bereid. Mensen, houd vol! Die nieuwe aarde komt er aan. De dag nadert, Jezus komt terug. God houdt zijn woord.

Hoe is dat bij ons? Leven we nog met die verwachting? Zien we er nog naar uit?

Ik heb wel eens dat ik 's avonds alleen thuis ben en dan verwacht ik dat Marja om 10 uur thuis zal zijn. Tot 10 uur maak ik me nergens druk om en lees ontspannen m'n boek. Maar als het dan 10 uur is geweest wordt ik ongedurig. Ik lees nog wel, maar kan me niet meer concentreren. Dan loop ik naar het raam en dan duurt het me al heel gauw te lang en verlang ik naar haar thuiskomst. En als ze er dan eindelijk is, mopper ik dat ze zo laat is, in plaats van dat ik blijdschap laat zien omdat ze er weer is.

Dat laatste is natuurlijk geen goed voorbeeld, maar kennen we dat ook zo met de Here Jezus. Dat we bijna niet kunnen wachten dat Hij er aankomt. Nog een korte,

korte tijd en Hij zal er zijn. Lopen we a.h.w. ook naar het raam en zien we uit naar z'n komt. Het gaat gebeuren, God is getrouw. Hij houdt zijn Woord. Zeker weten.

Amen.